

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Štěpánovou, Ph.D., v
právní věci

žalobce: **S. Ö.**
státní příslušnost Turecká republika
právně zastoupen Mgr. Ing. Tomášem Tillmannem, advokátem
sídlem Vrázova 1324/40, 703 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2022, č. j. OAM-210/LE-VL12-VL14-
2022, o udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Odměna a náhrada hotových výdajů ustanoveného zástupce žalobce Mgr. Ing. Tomáše Tillmanna, advokáta, **se určuje** částkou ve výši 3 400 Kč a bude mu vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Specifikace věci

1. Výše specifikovaným rozhodnutím žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Relevantní skutková zjištění

2. Žalobce přicestoval do České republiky dne 23. 8. 2022, kdy byl kontrolován hlídkou policie. V návaznosti na zjištění, že cestuje ilegálně, aniž by disponoval platným cestovním dokladem či povolením k pobytu, byl žalobce zajištěn. Ve správním řízení uvedl, že ze země původu cestoval přes Srbsko, kde cca 3 měsíce pracoval ve stavebnictví, a další země jihovýchodní Evropy; jeho cílovou zemí byla Francie. Do České republiky vůbec nechtěl, ani nevěděl, že se zde nachází. V zemi původu pracoval jako číšník a dělník na stavbě. Výslovně uvedl, že vyznával ideu politické strany HDP, ale nebyl jejím členem. V Turecku je utlačován, protože je Kurdem. Trestně stíhán nebyl, policií rovněž nebyl hledán. Bratr žalobce měl v Turecku problémy, byl i vězněn a následně uprchl, to vše pro své politické přesvědčení. Žalobce si též stěžoval na nerovný přístup k lékařské péči pro Kurdy v Turecku. Žalobce se cítil zdravý, uvedl, že má nějaké problémy se srdcem, a to od loňského roku, přičemž bral i léky, které však u sebe nemá. Cítí se dobře, lékařské vyšetření nepožadoval. V České republice nemá žádné rodinné, sociální, kulturní či ekonomické vazby. Rozhodnutím ze dne 24. 8. 2022 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění v délce 18 měsíců a téhož dne byl zajištěn dle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), na dobu 45 dnů, za účelem realizace správního vyhoštění.
3. Žalobce požádal dne 30. 8. 2022 o udělení mezinárodní ochrany a dne 1. 9. 2022 došlo k tzv. prezajištění žalobce dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o a azylu do 16. 12. 2022.
4. Při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu dne 6. 9. 2022 žalobce sdělil, že je Kurdem, vyznává islám a je řadovým členem strany HDP. Zemi původu opustil asi před čtyřmi až pěti měsíci, pracoval v Srbsku na stavbách, odkud nelegálně za pomoci převaděčů cestoval do Francie, byl však legitimován a zatčen ve vlaku na území České republiky. Je zdravý, má namoženou ruku a problém se srdcem. Byl zde u lékaře. V telefonu má ofocenou lékařskou zprvu z Turecka. Ve vlasti původu se léčil v nemocnici, pobýval v několika nemocnicích. Jinak nemá žádné zvláštní zdravotní problémy. Žalobce byl zpraven o možnosti zajištění lékařského vyšetření zaměřeného na zjištění známek pronásledování nebo vážené újmy, jehož výsledky budou využity jako podklad pro rozhodnutí ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu, čehož nevyužil. Žalobce jako důvod pro podání žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že zemi původu opustil, neboť tam nežil v bezpečí a svobodně. Ve Francii a Anglii má příbuzné a přátele. Jiné důvody žádosti nemá.
5. Shodný důvod pro vycestování z vlasti, tedy pocit nesvobody, žalobce uvedl i při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 6. 9. 2022. Upřesnil, že o mezinárodní ochranu žádá po svém zatčení v České republice, původně hodlal žádost podat ve Francii. Ve vlasti

měl problémy, byl vyslýchán kvůli svému bratrovi, který byl členem strany HDP, následně odsouzen a aktuálně se nachází mimo území Turecka. Takto sdělenou informaci obratem sám spontánně opravil tak, že na pobyt svého bratra byl dotazován telefonicky. Bratr žalobce byl předseda okresní správy, ale jakožto Kurd byl nepohodlný, a proto obviněn z různých deliktů. Na mítincích bratr hovořil protivládně, následně byl vězněn a uprchl z Turecka. Sám žalobce nikdy souzen či vězněn nebyl. V případě návratu do země má za to, že jako Kurd bude diskriminován. Stále řeší svůj zdravotní stav; domnívá se, že mu nebyla věnována dostatečná pozornost. Dále sdělil, že jeho strana je více hlídána a stále více členů je trestáno soudně. Od kamarádů ví, že jeho rodina v Turecku je v pořádku. Závěrem žalobce připustil, že si je vědom toho, že do České republiky vstoupil neoprávněně, nic jiného mu však nezbývalo. Mnoho let poctivě pracoval, ale jako Kurd nebyl přiměřeně ohodnocen, byť je ve stavebním oboru zkušený. Chtěl by pracovat na stavbách. Ničeho dalšího doložit či doplnit nechtěl.

6. Dne 1. 12. 2022 byl žalobce seznámen s podklady k vydání rozhodnutí, přičemž jejich doplnění nenavrhl. Dodal, že v Turecku nepáchal žádný trestný čin, utekl kvůli náboženskému nátlaku, svým sympatiím k politické straně HDP, a proto, že jeho bratr jakožto člen dané strany musel utéci z vlasti. Na žalobce byl proto vyvíjen nátlak. Pochází ze silně věřící rodiny, on časem věřit přestal, proto jej rodina i okolní začalo verbálně odsuzovat. Rovněž od roku 2010 píše komentáře na sociální síť ohledně politické situace a dostává mnoho negativních reakcí. Odsuzuje nepraví nynější vlády a její přístup ke komunitě Kurdů.
7. Ve správním spise jsou žurnalizovány informace o zemi původu, jež si žalobce jako podklad svého rozhodnutí opatřil, takto: Informace MZV ČR ze dne 30. 9. 2022; Informace OAMP – Turecko, Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 8. 7. 2022; Informace OAMP – Turecko, Lidově demokratická strana (HDP) z 15. 11. 2022.
8. Žalovaný posoudil žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany a dne 15. 12. 2022 vydal napadené rozhodnutí. K jednotlivým azylovým důvodům přitom žalovaný provedl následující úvahu:
 - neshledal naplnění zákonných podmínek pro udělení azylu dle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Žalobce neuvedl, že by měl v souvislosti se svým členstvím v HDP jakékoliv potíže, natož, že by byl Turecku pronásledován. Naopak vyloučil trestní stíhání či věznění své osoby, z vlasti legálně vycestoval s oficiálním cestovním dokladem vydaným tureckými úřady několik měsíců před cestou, a to přes oficiální hraniční přechod na mezinárodním letišti, aniž by mu jakkoliv kdokoliv bránil. K možné obavě z návratu do země původu z důvodu členství žalobce v HDP žalovaný poukazem na informace o zemi původu usoudil, že by strana HDP čelí určitým represím, členové strany nejsou nikterak systematicky stíháni, přičemž u řadového člena je nepříznivá pozornost státních orgánů z důvodů politického přesvědčení o to méně pravděpodobná. Sám žalovaný netvrdil, že by byl aktivně a viditelně politicky činný, či že by jeho potíže pramenily z jeho členství. Co se pak týče verbálního odsouzení ze strany rodiny a okolí za to, že přestal věřit v islám, zdůraznil žalovaný, že se žalobce o této skutečnosti poprvé zmínil až při seznámení s podklady rozhodnutí, naopak v pohovoru a při poskytnutí údajů sdělil, že je islámského náboženského přesvědčení. Správní orgán tak vyslovil určité pochybnosti

stran věrohodnosti daného tvrzení. Dále žalovaný uvedl, že samotná kurdská národnost není důvodem pro pronásledování či ohrožení základních lidských práv. Tvrzení o tom, že mu jakožto Kurdovi nebyla věnován a dostatečná lékařská péče žalovaný odmítl jako účelové, neboť sám žalobce připustil, že se ve vlasti opakovaně léčil v několika nemocnicích a disponuje lékařskou zprávou. Též zdůraznil, že žalobce pracoval jako číšník a na stavbách, tedy ve fyzicky náročných profesích. Žalovaný též neshledal azylově relevantní domněnku žalobce, že by byl v práci méně finančně ohodnocen, neboť je Kurdem, přičemž poukázal na dosažené základní vzdělání žalobce a charakter vykonávaných prací. K tvrzení žalobce, že se obává negativních komentářů za kritiku vlády za její přístup ke Kurdům prezentovaný na sociálních sítích, uvedl, že byť se údajně této aktivitě žalobce věnoval od roku 2010, v pohovoru ke své žádosti tento důvod nikterak nezmiňuje. Též žalovaný připomněl, že s negativními komentáři musí osoba, která publikuje své názory na sociálních sítích, počítat.

- ve vztahu k azylovému důvodu dle § 13 zákona o azylu žalovaný uvedl, že v průběhu správního řízení nevyplynulo, že by v České republice byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobce, a proto ani tento azylový důvod nebyl aplikován;
- rovněž neshledal důvody pro udělení humanitárního azylu předpokládaného § 14 zákona o azylu, přičemž poukázal na skutečnost, že žalobci byla v Turecku opakovaně poskytnuta zdravotní péče. Žalovaný též poukázal na rodinnou, sociální a ekonomickou situaci žalobce;
- k doplňkové ochraně žalovaný konstatoval, že žalobci v případě návratu do země původu nehrozí vážná újma předpokládaná § 14a zákona o azylu. Upřesnil, že v Turecku v případě návratu žalobci nehrozí nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání ve smyslu článku 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobce ve vlasti nikdy neměl problémy se státními orgány, neměl problémy kvůli rase, národnosti, pohlaví, náboženskému či politickému přesvědčení;
- žalovaný rovněž neshledal naplnění azylového důvodu dle § 14b zákona o azylu;
- správní orgán shledal nad rámec uvedeného žádost žalobce o mezinárodní ochranu účelovou, a to ve světle okolností jejího podání.

IV. Obsah žaloby

9. Žalobce napadl rozhodnutí o neudělení azylu včasnou žalobou, jíž navrhl jeho zrušení.
10. Připomněl, že zemi původu opustil, neboť se v ní necítil jako Kurd svobodně a potýkal se zde s diskriminací v různých oblastech života (zaměstnání, zdravotnictví). Má zdravotní problémy, přičemž je přesvědčen, že mu v Turecku není poskytnuta dostatečná lékařská péče, neboť je Kurdem. Žalovaný se nedostatečně vypořádal s tvrzenými zdravotními problémy žalobce a možnou újmou, která by mu hrozila stran jeho zdravotního stavu v případě návratu do vlasti.
11. Žalobce je též členem prokurdské politické strany HDP, z čehož mu plynou odůvodněné obavy z pronásledování. Bratr žalobce byl v souvislosti se svým členstvím v HDP odsouzen a skrývá se v zahraničí. Žalobce byl v této souvislosti několikrát vyslýchán. Žalobce vystupuje navíc veřejně na sociálních sítích proti nynější vládě. Je přesvědčen, že by se tlak

na odhalení jeho bratra ze strany příslušných státních složek stupňoval a reálně mu hrozil také trestní postih za jeho členství v HDP. Žalobce není pouze řadovým členem HDP, ale je osobou veřejně a kriticky vystupující proti současné vládě.

12. Žalobce je též silně odsuzován proto, že se odklonil od islámské víry.
13. Žalobce nesouhlasí se odůvodnění napadeného rozhodnutí, jež považuje za formální, stručné, nedostatečné a nepřezkoumatelné. Dle žalobce žalovaný situaci žalobce nepřiměřeně zjednodušuje.
14. Žalobce má dále bez bližší specifikace za to, že informace o zemi původu žalovaný nezjistil dostatečně a ve světle judikatury Nejvyššího správního soudu.

IV. Vyjádření žalovaného

15. Vyjádřením ze dne 16. 1. 2023 žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Poukázal na obsáhlé odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný zdůraznil, že žalobce v průběhu pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu vyloučil svůj postih či potíže související s členstvím v HDP a poukázal na skutečnost, že žalobce ze země původu vycestoval legálně bez sebemenších problémů. Sám netvrdil, že by byl jakkoliv politicky aktivní či měl sám konkrétní potíže související s členstvím v HDP. Sice uvedl, že byl telefonicky dotazován na pobyt svého bratra, což ovšem nelze označit za azylově relevantní. Žalovaný vyjádřil pochybnosti nad věrohodností žalobcova tvrzení stran jeho aktivit v kyberprostoru, o nichž se nezmínil ani při poskytnutí údajů k žádosti, ani při pohovoru dne 6. 9. 2022. Žalobce přitom neoznačil žádné problémy, které by mu měly plynout z této aktivity.
16. Žalovaný odkázal na aktuální judikaturu stran osob kurdského etnika.
17. Závěrem žalovaný zdůraznil, že žalobce byl v zemi původu žalobce léčen, a to i formou hospitalizace, nelze tak hovořit o diskriminaci v přístupu ke zdravotnické péči.

V. Posouzení věci krajským soudem

18. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná.**
19. Žalobcův azylový příběh lze resumovat takto: je Kurdem a členem politické strany HDP. Jeho politicky aktivní bratr byl v zemi původu souzen a nucen uprchnout z vlasti, přičemž žalobce byl v souvislosti s politickou aktivitou svého bratra telefonicky kontaktován představiteli státní moci. Žalobce sám politicky aktivní nebyl a ve vlasti nebyl trestně stíhán či vězněn. Též se domnívá, že je jakožto Kurd hůře ohodnocen v práci a není mu poskytována dostatečná lékařská péče. Takto předestřený azylový příběh žalobce rozvinul při seznámení se s podklady rozhodnutí tvrzením, že prezentoval na sociálních sítích příspěvky kritizující vládní režim, za což se mu dostalo negativních komentářů. Též doplnil, že byl verbálně odsouzen rodinou a okolím za svůj odklon od islámu.

20. Krajský soud předně upozorňuje na jistý „vývoj“ předestřeného azylového příběhu v části týkající se politických aktivit žalobce. Ten nejprve při pohovoru ve věci řízení o správním vyhoštění za přítomnosti tlumočníka z jazyka tureckého konaného dne 23. 8. 2022 výslovně uvádí, že není členem žádné politické strany a nijak politický aktivní. Proti rozhodnutí o správním vyhoštění, resp. o zajištění za účelem jeho realizace, nepodává opravný prostředek. V informacích k žádosti o mezinárodní ochranu dne 6. 9. 2022 již uvádí, že je řadovým členem strany HDP, avšak žádné politické aktivity své osoby či problémy související s politickou aktivitou svého bratra netvrdí. V pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu dne 6. 9. 2022 sice žalobce uvádí, že byl vyslýchán kvůli svému bratrovi, který byl členem HDP, aby se však obratem sám spontánně opravil, že byl na pobyt bratra toliko dotazován telefonicky. Ve vlasti přitom žalobce sám nikdy souzen či vězněn nebyl a žádné své politické aktivity netvrdil. Při seznámení s podklady rozhodnutí dne 1. 12. 2022 žalobce azylový příběh rozhojňuje sdělením o svých dlouholetých aktivitách v kyberprostoru a souvisejících negativních reakcích, přičemž v žalobě doručené soudu dne 29. 12. 2022 se již žalobce stává „opakovaně vyslýcháným aktivním členem HDP vystupujícím protivládně na sociálních sítích“. Takto předestřenému azylovému příběhu žalobce nelze dle náhledu krajského soudu upřít jednoznačnou gradaci ve snaze dodat mu na závažnosti.
21. Žalovaný posoudil azylový příběh žalobce z pohledu možného pronásledování, resp. hrozícího pronásledování, pro jeho kurdský původ, a to ve vazbě na tvrzené členství v HDP a politické aktivity jeho bratra.
22. V tomto kontextu krajský soud konstatuje, že není smyslem soudního přezkumu stále podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění, což v této věci, resp. části, činí (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či jeho rozsudky ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47).
23. Žalovaný se zabýval postavením členů politické strany HDP v Turecku. S odkazem na konkrétní zprávy o Turecku (viz bod 7 ve vazbě na body 51 a násl. tohoto rozsudku) dovodil, že ani členství v této politické straně automaticky nevede k pronásledování dané osoby. Ke zvýšenému riziku pronásledování dochází pouze u vysokých představitelů strany. Členové strany či osoby s nimi spřízněné sice mohou v určitých případech čelit zvýšenému zájmu státních orgánů, avšak z informací, které poskytl žalobce při pohovoru, nelze dovodit, že by mu v této souvislosti mělo hrozit jakékoliv nebezpečí. Žalobce potvrdil, že nebyl v zemi původu nikterak trestně stíhán, souzen či vězněn. V souvislosti s politickými aktivitami svého bratra a jeho opuštěním země původu byl ojediněle telefonicky kontaktován příslušníky státních složek, což dle názoru krajského soudu nelze považovat za opodstatněnou obavu z pronásledování, obzvláště pokud žalobce nepatří mezi zájmové osoby, které podle informací o zemi původu citované žalovaným v napadeném rozhodnutí mohou v Turecku čelit pronásledování.
24. Pokud se v žalobě žalobce snaží navodit dojem stupňujícího se tlaku na jeho osobu v souvislosti s aktivitami jeho bratra, toto tvrzení žalobce považuje krajský soud, jak již naznačil výše, za nepřiměřenou gradaci azylového příběhu. Žalobce neuvádí žádné věcné

argumenty zpochybňující závěr žalovaného o nedůvodnosti jeho obav z pronásledování, kteréžto proto krajský soud považuje za hypotetické, nikoliv opodstatněné.

25. Judikaturou Nejvyššího právního soudu je dlouhodobě uznáváno, že Kurdové v Turecku skutečně čelí významným nesnázím, ty však nedosahují bez dalšího intenzity pronásledování ve smyslu § 12 nebo hrozby vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu (např. usnesení ze dne 18. 1. 2023, č. j. 10 Azs 246/2022-37). Azylově relevantní mohou být typicky až opodstatněné obavy politicky aktivních členů kurdské menšiny či účastníků pokusu o převrat z roku 2016 (např. obecně usnesení ze dne 14. 12. 2022, č. j. 2 Azs 48/2022-35 a judikaturu tam citovanou, rozsudek ze dne 27. 10. 2020, č. j. 10 Azs 235/2020-35, ze dne 26. 2. 2020, č. j. 10 Azs 278/2019-57, usnesení ze dne 16. 2. 2023, č. j. 7 Azs 314/2022-34, ze dne 15. 12. 2022, č. j. 2 Azs 149/2022-42, a judikaturu tam citovanou, ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 Azs 177/2018-28, či ze dne 29. 9. 2022, č. j. 1 Azs 180/2022-3), mezi které se však žalobce ani sám nepočítá.
26. Z azylového příběhu žalobce nevyplývá, že by žalobce byl aktivním členem strany a byl významně politicky aktivní. Opakovaně je nutno upozornit na to, že z tvrzení žalobce se nepodává, že by se s tureckými orgány měl jakýkoliv problém (a určitě jím není ojedinělý telefonát dotazující se na bratra); žalobce popřel, že by státními složkami byl kdy vyslýchán, zadržen, souzen či dokonce vězněn.
27. Je-li pak žalobcem při seznámení se s podklady rozhodnutí tvrzena další politická aktivita na platformě sociálních sítí kritizující tureckou vládu, lze dané tvrzení plně ve shodě s žalovaným označit za poměrně nevěrohodné. Krajský soud nespatřuje sebemenšího důvodu pro to, aby žalobce při opakovaných interakcích s českými správními orgány o uvedené skutečnosti pomlčel, byť správní orgán úvodem dostal své poučovací povinnosti, pohovor byl veden v tureckém jazyce za přítomnosti tlumočníka, žalobci byl závěrem celý pohovor zpětně přetlumočen za účelem kontroly a ten nevzněl žádné námitky k jeho protokolaci. Žalobce též v průběhu pohovoru souhlasil s každou jednotlivou stranou protokolu o pohovoru. Na závěr byl žalobce dotázán, zdali chce něco doplnit k tomu, co bylo v pohovoru řečeno či co ještě nezaznělo, což neučinil. Dále byl poučen o možnosti označit všechny důkazy na podporu svých tvrzení, k čemuž mu byl poskytnut prostor na konci pohovoru. V tomto směru nelze žalovanému ničeho vytknout.
28. V souvislosti s věrohodností žadatele o mezinárodní ochranu krajský soud poukazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (srovnej jeho rozsudek ze dne 24. 7. 2008, č. j. 2 Azs 49/2008-83) předpokládající pro závěr o věrohodnost žadatele mj. i zachování konzistentní dějové linie. Již výše bylo rozvedeno (srovnej bod 20 rozsudku), že se v souzené kauze žalobce po dobu řízení ve věci mezinárodní ochrany pramálo držel jedné dějové linie, resp. své důvody žádosti o mezinárodní ochranu při jakékoliv další příležitosti rozšiřoval a rozhojňoval.
29. I přes výše uváděné pochyby stran věrohodnosti právě vypořádávané části azylového příběhu se žalovaný tvrzeními žalobce zaobíral, přičemž je možno (ve shodě s ním) konstatovat, že žalobce s „dlouhodobou“ publikací příspěvků na sociálních sítích žádný konkrétní azylově relevantní problém nespojil. Těmito rozhodně nemohou být možné negativní reakce v komentářích na údajné příspěvky, s nimiž je nutno při aktivitě

v kyberprostoru počítat, neboť jsou zcela běžnou a logickou reakcí na zveřejňování příspěvků na sociálních sítích jakéhokoliv, tedy nejen politického, obsahu.

30. Na tomto místě považuje krajský soud za potřebné vyjádřit se obecněji k tvrzeným politickým aktivitám žalobce ve světle § 12 písm. a) a písm. b) zákona o azylu. Krajskému soudu je známo, že prizmatem judikatury Nejvyššího správního soudu (srovnej blíže rozsudek ze dne 4. 12. 2020, č. j. 5 Azs 466/2019-41) je možno gramatickým výkladem pojmu „zastávání určitých politických názorů ve státě“ podle § 12 písm. b) zákona o azylu dovodit, že pokud žalobce projevil svými postoji prokurdský názor, mohl tím vyjadřovat svůj politický postoj. Rozhodující ovšem je, zda žalobcova činnost vyvolala pronásledování či odůvodněný strach z pronásledování z tohoto důvodu v zemi původu, s přihlédnutím k charakteristikám dané země (srovnej též rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Azs 45/2008). Intenzita a rozsah aktivit totiž hraje významnou roli při posuzování příčinné souvislosti mezi uplatňováním politických práv, resp. projevováním politického názoru, a existencí pronásledování.
31. Již výše však bylo konstatováno, že žalobce žádné konkrétní projevy dosahující intenzity pronásledování za své politické názory (resp. aktivity, přistoupíme-li na tvrzení o aktivitách na sociálních sítích) hodnověrně netvrdil a tyto nevyplývají ani z obsahu spisu. Žalobce neuvedl žádné skutečnosti, na jejichž základě by bylo možno učinit závěr o tom, že je důvod pro aktivizaci § 12 písm. a) či písm. b) zákona o azylu. Žalobce nesdělil žádné konkrétní potíže, jimž by byl vystaven v zemi původu. Lze uzavřít tím, že žalobce vycestovat ze země původu legálně, bezproblémově a na základě cestovního dokladu vydaného v blízké časové souvislosti s vycestováním.
32. Krajský soud má rovněž za to, že obtíže spojené s příslušností ke kurdské menšině samy o sobě nedosahují intenzity pronásledování či hrozící vážené újmy. Dle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2020, č. j. 4 Azs 166/2020-37, bod 12, platí, že v Turecku existují reálné opoziční strany realizující skutečnou opoziční politiku. Nelze proto souhlasit se žalobcem, že jakýkoliv veřejný projev a postoj vůči turecké vládě rovná se pronásledování.
33. Co se týče žalobcem nově vznášeným důvodem pro udělení azylu ve formě nízkého pracovního ohodnocení na trhu práce souvisejícím s „kurdstvím“, krajský soud, opět ve shodě s žalovaným, konstatuje, že se jedná o pouhou domněnku žalobce. Z žádných okolností či spisového materiálu nevyplývá, že by žalobce mohl reálně být diskriminován na trhu práce v souvislosti s tím, že je Kurdem. Naopak, ze spisu je patrné, že žalobce dosáhl toliko základního vzdělání a doposud vykonával pouze dělnické pozice ve stavebnictví, příp. se živil jako číšník. Ve stavebnictví hodlá i nadále působit. Žalobce současně připustil i jisté omezení svých pracovních schopností ve formě problémů se srdcem (či pohmožděné ruky). Tíživá ekonomická situace či nízké výdělky přitom rozhodně nepatří mezi taxativně vypočtené důvody v § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce též neuvedl konkrétní případy možné diskriminace na trhu práce.
34. Žalovaný si v této souvislosti zajistil i informaci o zemi původu (konkrétně Informace MZV ČR, č.j. 125094-8/2022-LPTP, ze dne 30. 9. 2022) vyjadřující se v bodě 2 k postavení tureckých občanů kurdského původu na tureckém pracovním trhu. Z informace nejprve vyplývá obecné sdělení, že Ústava Turecka pojímá všechny obyvatele jako příslušníky jednotného tureckého národa, její čl. X hovoří o rovnosti všech občanů a zákazu

Shodu s prvopisem potvrzuje

diskriminace. Informace připouští, že k diskriminaci Kurdů může docházet na pracovním trhu v soukromém sektoru, přičemž protidiskriminační legislativa neexistuje a soudní obrana by narážela na obtížné dokazování. V projednávané věci je ovšem nutno tvrzení žalobce o nízkém ohodnocení vyhodnotit v celkovém kontextu jeho výpovědi. Ze správního spisu však neplynou konkrétní projevy této obecně vznesené námitky diskriminace v ohodnocení na pracovním trhu.

35. Podle § 12 písm. b) zákona o azylu platí, že azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má.
36. Pronásledování pak definuje § 2 odst. 4 zákona o azylu, podle nějž se jím rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Konkrétněji pak definici pronásledování vysvětluje čl. 9 kvalifikační směrnice, podle kterého se jím rozumí (1) jednání, které je svou povahou nebo opakováním dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv, zejména práv, od nichž se podle čl. 15 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nelze odchýlit [čl. 9 odst. 1 písm. a)], resp. (2) jednání, které je souběhem různých opatření, včetně porušování lidských práv, který je dostatečně závažný k tomu, aby postihl jednotlivce způsobem podobným uvedenému v čl. 9 odst. 1 písm. a) [tzv. pronásledování na kumulativním základě, čl. 9 odst. 1 písm. b)]. Čl. 9 odst. 2 kvalifikační směrnice uvádí i některé příklady pronásledování. Může jím být (a) použití fyzického nebo psychického násilí, včetně sexuálního násilí, (b) právní, správní, policejní nebo soudní opatření, která jsou sama o sobě diskriminační nebo jsou prováděna diskriminačním způsobem, (c) nepřiměřené nebo diskriminační trestní stíhání nebo trestání, (d) odepření soudní ochrany, které vede k nepřiměřenému nebo diskriminačnímu trestu, (e) trestní stíhání nebo trest za odepření výkonu vojenské služby za konfliktu, jestliže by výkon vojenské služby zahrnoval zločiny nebo jednání spadající mezi důvody vyloučení uvedené v čl. 12 odst. 2 kvalifikační směrnice, (f) jednání namířená proti osobám určitého pohlaví nebo proti dětem.
37. Krajský soud musí souhlasit se žalovaným, že blíže nekonkretizovaná tvrzení žalobce stran nižšího ohodnocení na trhu práce, konkrétně v segmentu stavebnictví, které popisoval žalobce při pohovoru, ani zdaleka nedosahují intenzity pronásledování. I kdyby bylo možno připustit, že se žalobci děla určitá příkoří kvůli jeho kurdskému původu při odměňování v práci, nešlo podle krajského soudu o natolik závažné jednání, že by se dalo hovořit o vážném porušení základních lidských práv (zejména pak práva na život, zákazu mučení a nelidského či ponižujícího zacházení, zákazu otroctví a nevolnictví či zákazu potrestání jinak než na základě zákona). Nejde ve svém souhrnu ani o tzv. pronásledování na kumulativním základě, protože opět nedosahuje intenzity předvídané čl. 9 odst. 1 písm. a) kvalifikační směrnice. Potíže s finančním ohodnocením, jimž žalobce údajně čelil či by mohl v budoucnu čelit kvůli svému kurdskému původu, se ani nedají přirovnat k některému z příkladů pronásledování uvedených v čl. 9 odst. 2 kvalifikační směrnice.

38. Jak připomíná u jednotlivých azylových důvodů Příručka UNHCR k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků podle Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a jejího Protokolu z roku 1967, samotná skutečnost příslušnosti ke skupině vymezené azylovým důvodem nebude obvykle postačovat k opodstatnění nároku na status uprchlíka. Mohou sice vyvstat i situace, ve kterých vzhledem k určitým okolnostem majícím záporný vliv na danou skupinu bude tato příslušnost sama o sobě dostatečným důvodem k obavám z pronásledování (viz odstavce 70, 73, 74, 79 dané příručky). Muselo by jít o situaci, ve které stát má prokazatelnou cílenou vůli pronásledovat (ve výše popsané intenzitě) celou takovou skupinu. V takových případech i Nejvyšší správní soud dovozuje, že „žadatel o mezinárodní ochranu pro účely § 12 písm. b) zákona o azylu nemusí dokazovat, že je ve větším ohrožení než kdokoli jiný v jeho azylově relevantní skupině, pokud je tato skupina jako celek terčem pronásledování.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-77). Příkladem mohou být plošné detence, etnické čistky či dokonce páchaná genocida. To však není posuzovaný případ.
39. V této souvislosti krajský soud toliko pro úplnost a v obecnější rovině poukazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu k celkovému postavení kurdské menšiny v Turecku (např. rozsudek ze dne 30. 4. 2020, č. j. 7 Azs 127/2019-54), z níž vyplývá, že „obtíže spojené s příslušností k této etnické skupině nedosahují intenzity pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) či b) zákona o azylu, případně vážné újmy podle § 14a odst. 2 téhož zákona. Nelze stěžovateli přisvědčit, že by kurdští příslušníci v Turecku byli na celém území státu tak běžně a závažně pronásledováni, že by tato skutečnost zakládala důvod pro udělení mezinárodní ochrany“ (usnesení ze dne 25. 4. 2019, č. j. 8 Azs 352/2018-46). Žalobce ve správním řízení ani v podané žalobě netvrdil žádné konkrétní skutečnosti, které by potvrzovaly, že on sám je jakkoliv perzekuován nebo mu je odpírána pomoc státních orgánů z důvodu jeho etnické příslušnosti. Samotná kurdská národnost u osoby státní příslušnosti Turecké republiky přitom není bez dalšího důvodem pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany.
40. Z pohledu stížnosti žalobce na nízké pracovní ohodnocení ve stavebnictví, ve vazbě na to, že žalobce před příjezdem do České republiky ještě asi 3 měsíce pracoval v Srbsku, a to rovněž ve stavebnictví, se totiž nabízí i takový výklad, že důvody vycestování žalobce mohly být ekonomické, tedy nikoliv azylově relevantní; z Turecka neuprchl za pohnutých okolností, nýbrž legálně letecky vycestoval na základě cestovního pasu, jenž mu byl vydán několik měsíců před vycestováním. Následně pak ilegálně putoval po zemích jihovýchodní a střední Evropy s deklarovanou cílovou zemí Francie. Zde krajský soud důrazně podotýká, že mezinárodní ochrana je speciálním institutem nesloužícím k prosté legalizaci pobytu v České republice; za takovým účelem lze získat pobytové oprávnění dle zákona o pobytu cizinců.
41. Co se pak týče žalobcem tvrzeného odklonu od islámu, v jehož důsledku čelil verbálnímu odsouzení ze strany rodiny či okolí, i zde krajský soud dovozuje, že obtíže popsané žalobcem neodůvodňují obavu z pronásledování, resp. vážné újmy.
42. Žalobce jak před správními orgány rozhodujícími ve věci žalobcova vyhoštění a zajištění za účelem jeho realizace, tak i před žalovaným (po celou dobu řízení od 30. 8. 2022 až do 1. 12. 2022) uváděl, že je islámského náboženského vyznání. Je to teprve až při seznámení

s podklady rozhodnutí, kdy poprvé svou víru popírá, a přichází s tezí, že v zemi původu čelí verbálnímu odsouzení ze strany své věřící rodiny a okolí. Takovýto vývoj v předkládaném azylovém příběhu žalobce a rozhojňování důvodů žádosti o mezinárodní ochranu vzbuzují určité pochybnosti o věrohodnosti takových tvrzení žalobce (k tomu srovnej pasáž týkající se věrohodnosti v bodě 29 tohoto rozsudku).

43. Verbální odsouzení rodinných příslušníků či okolí jistojistě v souzené kauze nedosazují intenzity pronásledování či hrozící vážné újmy z pohledu zákona o azylu. Již z dnešního pohledu „letitá“ judikatura Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 2. 3. 2005, č. j. 4 Azs 271/2004-58) dovodila, že verbální útoky rodičů vůči žadateli o azyl, jejichž důvodem byla známost a plánovaný sňatek s partnerem jiného náboženského vyznání, nelze pokládat za pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu.
44. Za pronásledování či odůvodněný strach z něho, resp. nebezpečí vážné újmy, by v daných souvislostech mohla být pokládána jen taková situace, kdy by ze strany orgánů státní moci docházelo k perzekuci osob pro jejich náboženskou orientaci, popř. k systematickému odmítání poskytovat jednotlivcům ochranu před šikanou vyvolanou netolerancí k jejich náboženskému vyznání, což ovšem není žalobcem ani tvrzeno.
45. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu žalobce dále udává diskriminaci co do přístupu ke zdravotnické péči z důvodu svého kurského původu.
46. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, na základě jaké úvahy žalovaný dospěl k závěru, že žalobcovo onemocnění srdce, které před správními orgány nikterak blíže nerozváděl a opakovaně prohlašoval, že je zdravý, není azylově relevantní. Žalovaný zcela správně poukázal na to, že sám žalobce sdělil, že se svým zdravotním problémem využil péče, jež mu skýtá turecký zdravotnický systém. Žalobce byl se srdcem léčen, hospitalizován, disponoval lékařskou zprávou. Nelze tedy nikterak usoudit, že by mu byla zdravotní péče v Turecku odepřena, natož pak pro to, že je Kurdem.
47. Ostatně nelze ani přehlédnout, že žalobce v zemi původu vykonával poměrně fyzické pracovní aktivity, stejně tak po svém odchodu z vlasti pracoval ve stavebnictví v Srbsku a rovněž uvedl, že ve stavebnictví by chtěl i nadále pracovat.
48. Na posledně vypořádávána žalobní tvrzení nahlédl krajský soud i z pohledu problematiky možného udělení humanitárního azylu, pročez žalobce napadené rozhodnutí nařiká v celém jeho rozsahu. Platí, že na udělení této formy mezinárodní ochrany není právní nárok, přičemž humanitární azyl lze udělit v případě hodném zvláštního zřetele, např. osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným. Na základě judikатурních východisek a podkladů shromážděných ve správním a soudním spise nelze uzavřít, že by žalobce vyžadoval specializovanou léčbu, kterou by nemohl podstoupit i ve své vlasti či která by mu zde mohla býti odepřena. Závěry žalovaného v tomto směru má krajský soud za logické, srozumitelné a přezkoumatelné.
49. Co se týče ve stručnosti azylového důvodu dle § 13 zákona o azylu, možno uvést, že v daném případě není sporná skutečnost, že v České republice nebyla udělena jakákoliv forma mezinárodní ochrany rodinnému příslušníkovi žalobce ve smyslu § 13 zákona o azylu. Důvody svědčící pro udělení azylu z důvodů uvedených v § 13 zákona o azylu (azyl za

účelem sloučení rodiny) nebyly v řízení zjištěny ani nebyly žalobcem tvrzeny. Soud proto po provedeném přezkumném řízení v obecné rovině konstatuje, že rozhodnutí žalovaného i v tomto směru považuje za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné.

50. K obecné námítce nedostatečnosti informací o zemi původu, jejíž míra precizace předjímá rozsah posouzení soudem, krajský soud neshledal zásadní pochybení ve způsobu, jakým žalovaný pracoval s informacemi o zemi původu, jež jsou blíže specifikovány v bodě 7 tohoto rozsudku.
51. Jako informace o zemi původu mohou sloužit všechny významné skutečnosti týkající se země původu v době rozhodování o žádosti [srovnej čl. 4 odst. 3 písm. a) kvalifikační směrnice], jestliže jsou (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, (4) transparentní a dohledatelné (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81, č. 1825/2009 Sb. NSS).
52. Informace OAMP jsou standardním podkladem, z něhož žalovaný v řízeních o udělení mezinárodní ochrany nezřídka vychází. Stěžovatel nevnesl konkrétní argumenty, proč podle něj použité informace nesplňují požadavky vyplývající z citovaného rozsudku (blíže srovnej i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2020, sp. zn. 10 Azs 12/2020 z 14.7.2020).
53. Co se týká doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, je možno ji přiznat žadateli o azyl i v případě, kdy nesplňuje důvody pro udělení azylu, existuje-li důvodná obava, že by mu po návratu do vlasti hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy. Za vážnou újmu se ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. a) až d) zákona o azylu považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Povinností správního orgánu i soudu je zabývat se možnou existencí těchto důvodů v případě jakéhokoliv procesního režimu rozhodování o žádosti o mezinárodní ochranu. Současně platí, že podmínky pro přiznání doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu nejsou totožné s důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona téhož zákona; správní orgán i soud se jimi proto zabývají samostatně. Intenzita nebezpečí vážné újmy přitom musí vykazovat určitou úroveň, musí se jednat o reálné nebezpečí (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2009, č. j. 9 Azs 69/2008-79, či ze dne 19. 3. 2008, č. j. 9 Azs 175/2007-49, ze dne 27. 9. 2011, č. j. 8 Azs 10/2011-89, a ze dne 22. 11. 2010, č. j. 8 Azs 12/2010-64).
54. Ze správního spisu a ze samotných tvrzení žalobce má soud za nesporné, že žalobci v případě návratu do země původu nehrozí vážná újma podle § 14a písm. a), b), c) ani d) zákona o azylu – žádná taková nebyla ani hodnověrně a relevantně tvrzena. Co se týká možných potíží souvisejících s politickými aktivitami žalobce, diskriminací v souvislosti s kurskou příslušností v oblasti pracovního trhu a zdravotnictví, či slovními ústrky rodiny pro možný odklon od náboženství, jejich intenzitou se krajský soud zabíral výše, a to zejména z pohledu definice pojmu „pronásledování“. V souzené věci má za to, že tyto nedosahují ani intenzity hrozby skutečné nebezpečí vážné újmy předpokládané pro udělení doplňkové ochrany.

55. Již výše též byla zmíněna judikatura Nejvyššího správního soudu k celkovému postavení kurdské menšiny v Turecku (rozsudek ze dne 30. 4. 2020, č. j. 7 Azs 127/2019-54), udávající, že „obtíže spojené s příslušností k této etnické skupině nedosahují intenzity pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) či b) zákona o azylu, případně vážné újmy podle § 14a odst. 2 téhož zákona.
56. Ve výpovědích žalobce správní orgán nenalezl vodítka, která by ho měla přivést k závěru, že by žalobce měl být po svém návratu do vlasti vystaven takovým obtížím rovnajícím se hrozbě nebezpečí nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání či proč by tam měl být mučen. Žalobcem vznášené problémy v zemi původu, které byly popsány výše, a to ani ve spojení s etnickým původcem žalobce, nedosahují azylově relevantní intenzity.
57. Postavení dvacetimilionové komunity Kurdů v osmdesátimilionovém Turecku žalovaný přezkoumal v kontextu informací o zemi původu a uzavřel, že toto není v případě žalobce vystupňováno do podoby přímého a bezprostředního nebezpečí vážné újmy. Možno též zopakovat, že uložení nebo vykonání trestu smrti je v Turecku zrušeno od roku 2004. Žalovaný rovněž posuzoval otázku, zda žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu se závěrem, že v Turecku neprobíhá ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možné ve vztahu k žalobci pokládat za vážnou újmu. Na základě informací o zemi původu lze konstatovat, že bezpečnostní situace je na většině území Turecka stabilní. Ze správního spisu dále neplyne, že by se žalobce v domovském státu jakkoliv obracel na státní orgány či podnikal jiné kroky k ochraně své osoby, které mu právní řád domovského státu umožňuje. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že: „neučinil-li stěžovatel žádné kroky k využití všech prostředků, které právní řád v zemi jeho původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že by mu taková ochrana nebyla poskytnuta, případně že by mu sice poskytnuta byla, ale neúčinně“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 6 Azs 8/2003-44).
58. Vycestování žalobce do země původu není ani v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Žalobce je rozvedený a bezdětný, nemá zde svoji rodinu. Neudělení mezinárodní ochrany žalobci tak nepředstavuje ani nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.
59. Pro úplnost se krajský soud vypořádává i s neudělením doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu. Z výpovědi žalobce, evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany ani ze zjištění žalovaného v průběhu správního řízení nevyplývá, že by v České republice byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobce.
60. Krajský soud považuje za potřebné uzavřít, že z okolností příjezdu a dalších kroků žalobce lze předpokládat, že o udělení mezinárodní ochrany požádal pouze proto, aby legalizoval svůj pobyt na území České republiky a vyhnul se tak nucenému návratu. To názorně dokumentuje jeho sdělení před správním orgánem, kdy deklaruje, že jeho cílovou zemí je Francie, do České republiky nechtěl, pouze tudy projížděl, žádost o mezinárodní ochranu podává v návaznosti na své správní vyhoštění a zajištění. Krom toho, že se z popsaného jednání prýští účelovost, krajský soud považuje za nutné opakovaně zdůraznit, že prostřednictvím azylového řízení nelze žádat o legalizaci pobytu v České republice, neboť pro takový účel obsahuje právní řád České republiky jiné nástroje předpokládané zákonem

č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2004, č. j. 7 Azs 117/2004-57). Mezinárodní ochrana je specifický institut sloužící jako ochranný štít lidem, kteří byli ve své vlasti pronásledováni či ohroženi vážnou újmou, nikoliv univerzálním nástrojem pro legalizaci pobytu.

VI. Závěr a náklady řízení

61. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyla a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud proto žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.
62. Žalobci byl ustanoven k ochraně jeho práv podle § 35 odst. 10 s. ř. s. zástupce z řad advokátů Mgr. Ing. Tomáš Tillmann, jehož odměnu a hotové výdaje hradí stát. Soud zástupci žalobce přiznal odměnu za zastupování podle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“) ve výši 3 100 Kč, dle obsahu spisového materiálu, a to za jeden úkon právní služby (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení) podle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu. Dále soud přiznal zástupci žalobce paušální náhradu hotových výdajů na jeden úkon právní služby ve výši 300 Kč ve smyslu § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Odměna a náhrada hotových celkem činí 3 400 Kč a bude zástupci žalobce vyplacena z rozpočtových prostředků krajského soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 24. dubna 2023

JUDr. Kateřina Štěpánová, Ph.D.
samosoudkyně